

ZDENKA HAMEROVÁ

**PANÁČEK
Z POPELA**

STARÁ VINA, NOVÝ ZLOČIN

motto

Panáček z popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdenka Hamerová
Panáček z popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PANÁČEK Z POPELA

ZDENKA HAMEROVÁ

PANÁČEK Z POPELA

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Mojí mamince

1

Zora měla už několik měsíců čistou hlavu. I když čistou není to správné slovo. Prázdnou hlavu. Slova, která se jí dříve sama tvořila v mysli, jako by je diktoval neviditelný hlas, byla ta tam. Tenhle mizerný stav nicoty nastal po Markově smrti. (On Marek ve skutečnosti nezemřel, ale pro ni je prostě mrtvý.) Než se tak stalo, proseděla u počítače hodiny a psala. Zaznamenávala gejzíry nápadů a myšlenek. Bylo to jediné odreagování, díky kterému mohla odplout mimo realitu.

Už od malička pořád něco psala. Možná to nikdy nebyla dovednost, jen jakási posedlost a nutkání. Grafomanie. A teď šlus, byla vyléčená. Nechápala, kam se všechno ztratilo. Dát dohromady kloudnou větu ji stálo obrovské úsilí, všechno znělo šroubovaně a nepřirozeně. Jediná motivace, která jí neustále rezonovala v hlavě, byly peníze. Jestli se nevzpamatuje, bude se muset začít živit něčím jiným. Žádná svoboda a volná noha, žádné časopisy, žádný román a povídky pro radost, žádná pracovna, kam může chodit, kdy se jí zachce. I když pracovna je dost velkorysý název. On je to spíš kumbál. Upravená komora v přízemí vedle jejího bytu. Ještě v ní zbylo trochu dávné vůně kompotů, marmelád a kyselých okurek.

Proč nepíše doma? Protože tam ji všechno rozptyluje. Doma se špatně tvoří a myslí, když Robin nechá pohozené tepláky v obýváku, drobký v kuchyni, na televizi je prach a ve dřezu talíře od večere.

Ted' ale tvoření a myšlení vážlo, ať byla kdekoliv. Až peníze dojdou, bude se muset nechat zaměstnat. Ale netušila kde, protože jinak vlastně nic moc neuměla a nic ji nebavilo. A to jediné, co ji naplňovalo – sdílet své nápady a příběhy – je pryč. Nebo to možná spalo a Zora netušila, jak to probudit. A někde v koutku duše, v malé temné škvírci se krčila otázka: Chce to vůbec?

Zora vypnula počítač, opláchla hrnek od kávy a vklouzla do kabátu. Snažila se přemýšlet o svém příběhu a o Marice. Marika je hlavní hrdinka její povídky do dámského časopisu. Marika má být hotová nejpozději za tři týdny. Má podpořit knihu, která Zoře nedávno vyšla a byl za ni celkem slušný honorář. Jestli povídku neodevzdá, tak se nic hrozného nestane, ale nejspíš jí tenthle časopis už nic jiného neotiskne.

Mrkla na hodinky. Včera byli s Robinem u babičky a ta nebyla ve své kůži. Než odešli, prosila Zoru jestli by mohla přijít i dnes. Sama. Bez Robina. Prý jí potřebuje říct něco důležitého a nemůže to dál odkládat. Takže dnes Zoru čeká hodinka povídání u kávy nebo čaje. Snažila se zapudit myšlenky na to, že by volno bez Robina raději věnovala procházce po obchodech s oblečením, nejlépe třeba s Vanesou nebo Stelou. Už je to dlouho, co si naposledy koupila něco jen tak pro potěšení. Ale co. Stejně jsou teď všude mraky lidí, protože se nezadržitelně blíží Vánoce.

Od jara chodila k babičce méně než dřív. Ne že by se jí nechtělo, ale babička se tomu z nějakého důvodu bránila. Možná byla z Robina unavená, jeho temperament vydal za tři děti. Zora si hodila kabelku přes rameno a zamkla pracovnu. Hned jak prošla skleněnými dveřmi, přitáhla si šátek těsně ke krku. Pak zabořila ruce do kapes, aby je schovala před ostrým listopadovým větrem.

Ze sídliště zamířila k náměstí a pak k silnici, za níž ležela zástavba starých upravených domků. Spěchala dlouhou šedivou ulicí, která jí připadala jako ledový trychtýř. Zanedlouho tudy půjde zpátky, tentokrát do družiny pro syna.

Robinovi bylo čerstvých osm. Někdy ho nechala jít domů samotného, ale jen ve výjimečných případech. Bez tak zapomínal klíče doma, a když nezůstaly doma, zatoulaly se ve škole nebo na tréninku. Aby mu nekřivdila, úplně ztracené byly zatím jen dvakrát, což je docela úspěch.

Na konci ulice zahrnula doprava na chodník ze starých betonových dlaždic, který ji zavedl k plotu částečně zarostlému břečťanem a psím vínem. Pes Míša už vesele štěkal. Dokonce dřív, než ji uviděl. „Tak co, ty tlustej válečku, hlídáš?“ řekla mu dobrácky, vyndala klíče a zkřehlými prsty je zasunula do zarezlého zámku staré branky. Branka se otevřela, aniž by do ní Zora zatlačila. Nebylo zamčeno, ba ani zavřeno. Překvapeně se opřela prsty do ledového pletiva a vstoupila dovnitř, čehož Míša využil a začal jí radostně skákat na nohy. Na kabátu zanechal několik otisků špinavých tlapek i pár rezavých chlupů. Snažila se ho odehnat kabelkou, ale pejsek se nenechal odbýt.

„Kdepak se nám babička toulala, že zapomněla zamknout?“ zeptala se psa, jako by jí snad mohl odpovědět, a pokusila se uniknout jeho neohrabanému poskakování. Vyběhla pár schodů na verandu a vzala za kliku. Obvykle k ní už tady doléhal hlas televize, ale dnes byl dům tichý.

„Čau babi,“ zavolala do prázdna a vyzula si boty. Pak vklouzla do svých domácích přezůvek a těšila se, až se

zahřeje v kuchyni. Veranda byla studená. „Mám pustit Míšu dovnitř? Docela se klepe, není už nejmladší,“ dodala ještě. Nikdo neodpovídal. Chtěla přidat napomenutí, že babička zapomněla zamknout branku – je sama, co kdyby se sem někdo vloupal – ale něco ji zarazilo. Ticho v domě bylo nepříjemné. A podivné. Samozřejmě, že v babiččině věku, se mohlo stát ledacos. Musela se připravit na nejhorší. Pokud se vůbec lze na něco takového připravit.

„Babi?“ houkla znovu a pověsila kabát na věšák. Dávala si na čas. Jestli má babičku najít bez známek života, není kam pospíchat. Polkla. Jednou to přijít muselo. A mělo ji to napadnout, už když viděla Míšu venku. Není to venkovní pes. Je to gaučák, který je zvyklý na několikaminutové procházky, ale rozhodně ne na dlouhodobý pobyt v podzimním vichru na zahradě.

„Babi?“ zkusila ještě jednou a pustila Míšu dovnitř. Pak vstoupila do předsíně. Nehrála televize ani rádio. Jen staré hodiny v kuchyni do zblbnutí tikaly, jako by se nic nestalo. Porcelánový lustr svítil, ten v obývacím pokoji taky. Zora zhasla, prošla celý dům, dokonce se podívala i na půdu a nahlédla do sklepa. Míša ji vesele následoval. „Kde máš paničku? Hledej!“ řekla přísně, ale zvíře nemělo tušení, co se po něm chce, a tak bezelstně zavrtělo ocasem a posadilo se. „Panička je někde na zahradě, že?“ napadlo ji pak. To by vysvětlovalo, proč byl venku i Míša. Sebrala kabát z věšáku a nezdržovala se obouváním, vyběhla ven v pantoflích.

„Babi? Jsi tady?“ Zora zamířila ke starému zahradnímu domku. Zarezlý zámek na dveřích prozrazoval, že už ho dlouho nikdo neotevíral. Nahlédla za domek, kde kdysi býval kompost, ale dnes tu rostou tři vzrostlé bezové keře a několik kopřivových šlahounů. Došla až k plo-

tu a nahlédla k sousedům. Na okamžik si vzpomněla na keře rybízu, ostružin, malin a angreštu, které už tam dávno nebyly a z nichž ujídala, když byla ještě malá a babička ji hlídala.

Kde jen může být? „Babi, sakra, kde jsi?“ zakřičela zlostně. Pak se schoulila do kabátu a svižným krokem zamířila zpět do domu. Zlostně sykla, když si na podrážce všimla mazlavého hnědého nánosu. „Ach jo, podívej, to je kvůli tobě!“ řekla psovi, skopla pantofle a zůstala bosa, zatímco Míša vběhl do předsíně a nechal za sebou blátivou cestičku. Nebude si ani čistit pantofle. Uklidí to pak. Teď musí zjistit, kam babička šla.

Možná se jí udělalo zle a zavolala si sanitku. Nebo ji zavolali sousedi. Nejspíš všechno proběhlo tak rychle, že Zorce nikdo nestihl dát vědět. Znovu nakoukla do ložnice. Peřiny v tom krásném krepovém povlečení, které na ně Zora koupila a povlékla, byly ustlané. Na nočním stolku stála sklenice vody a košík s léky. To by ale znamenalo, že babi ráno normálně vstala. Z první zásuvky prádelníku koukal cípek bílé látky. Zora nejdříve prošla okolo, ale pak couvla zpět a zásuvku otevřela, aby prádlo srovnala. Pak se vydala do kuchyně.

Ve dřezu stál kastrůlek od brambor, na sporáku studená pánev s olejem. Talíř byl opláchnutý, vsunutý do odkapávače a už suchý, stejně jako příbor. Žádný hrnek od čaje nebo od kávy. Žádný talíř nebo drobyky od snídaně, žádné stopy oběda. Jestli si na něco babička potrpěla, tak to bylo pravidelná strava. A její poslední jídlo byla evidentně večeře. Takže jestli vstala z postele, nebylo to ráno, jak si Zora původně myslela. Nebo bylo, ale odešla bez snídaně. „Sakra, Míšo, přece se ta tvoje panička nepropadla do země? I kdyby byla ve špitále, přece by za ní saniťáci zamkli!“

Pes, který se mezitím uvelebil na křesle v obývacím pokoji, přiběhl, protože zaslechl své jméno. Pak se Zora vydala do koupelny. Župan na dveřích nevisel, ani noční košile. Otevřela pračku. V bubnu leželo jen spodní prádlo, ponožky, ručník a jedna halenka. Co teď? Za chvíli bude muset vyzvednout Robina z družiny. Ale přece nemůže jen tak odejít, když neví, kde babička je. Sedla si v obývacím pokoji do křesla a zkusila zavolat na babiččino telefonní číslo. „Volaný účastník je nedostupný,“ hlásil automat. Pak zavolala na zdravotní středisko. Jenže tam už telefon nikdo nevzal. Má zkusit i nemocnici? Vtom si všimla kabelky, kterou si babička pokládala na komodu u zdi. Žádná ženská nikdy nikam nejde bez příruční tašky, kabelky, batůžku a tak dále. Nikdy. Ať je jí dvacet nebo devadesát. Rychle se vymrštila a skočila po zavazadle s dlouhým popruhem, které babička nosila křížem, aby měla volné ruce. Na zipu se houpalo velké blyštivé srdce, které jí kdysi Zora dala, aby se zip lépe otevíral. Taška byla otevřená. Uvnitř bylo pouzdro s brýlemi, papírové kapesníčky, vlhčené ubrousky, pouzdro s doklady a peněženka. V peněžence chrastilo asi sto padesát korun v drobných, z přihrádky vykukovala stokrunková bankovka. V zeleném pouzdro s doklady byl občanský průkaz a karta pojištěnce. Zora ucítila husí kůži na předloktí. Zvedla oči a těkala jimi po místnosti, jako by hledala nějakou zázračnou nápovědu, která by jí prozradila, co se vlastně stalo.

Musí zavolat mámě. To je poslední šance.

„Mami? Není u tebe babička?“ vychrlila místo pozdravu, i když předem znala odpověď. Na druhém konci bylo nejdříve ticho, pak se máma vzpamatovala. „Jaká babička?“

„Prosím tě, mami!“

„Myslíš Emu? Ne, co by tady dělala?“

„Jsem teď u ní a není doma.“

„A co děláš u Emy? Proč nepřiđeš radši sem?“

„Až vyzvednu Robina, přijdu. Jen jsem se tu stavila, babča mi chtěla něco říct.“

„Asi se šla projít,“ odpověděla máma „Běž pro kluka, ať nezůstává v družině jako poslední. Ema se určitě brzy vrátí.“

Zora ukončila hovor a sebrala z věšáku vodítko. Míša uslyšel zacinkání karabinky a okamžitě začal poskakovat jako štěně „No jo, to víš, že půjdeme ven. Podíváme se po paničce a pak půjdeme pro Robina.“

Pečlivě za sebou zamkla verandu i branku a zadívala se na ztichlý dům. Nikde nic podezřelého. Několik drobných poletujících papírků, šedivá tráva deroucí se ze spár starých dlaždic, omrzlé psí víno a věčně zelený břečťan. Oprýskané flekaté parapety, unavený, trochu začouzený okap...

Zazvonila u sousedního domu. Bydleli tam manželé Majerovi, příjemní čtyřicátníci. Když si k babičce chodívala hrát, byli hodně mladí, teď už měli dospívající děti.

Zvonek přivolał štíhlou ženu s velkými kulatými brýlemi a dlouhými vlasy. Vyběhla ven jen v džínách a tričku, na nohách sešlapané tenisky. „Dobrý den, copak se děje, Zorko,“ vítala ji širokým úsměvem.

„Dobrý den, omlouvám se, že jsem vás takhle přepadla. Nevíte, co je s paní Sedláčkovou?“

„Ne, dneska jsem sousedku neviděla. Popravdě jsem ji neviděla už delší dobu, protože chodíme pozdě z práce. Ale někdy slyším štěkat pejska a vidím, když svítí v kuchyni.“

„Tak děkuju. Včera odpoledne jsem s ní ještě mluvila,“ zkusila Zora.

„Aha,“ řekla Majerová bez zájmu. Chvěla se a bylo na ní vidět, že už by ráda odešla do tepla. Míša tahal za vodítko a nemělo cenu se tu dál zdržovat. Rozloučila se.

Obešla blok rodinných domů a neustále se rozhlížela. Doufala, že pes chytí stopu, ale brzy zjistila, že to byla naivní představa. Míša očuchával každou lampu, zastavoval se u záhonů a štěkal na cizí vrata, za kterými cítil psa. Ani náznakem neměl zájem hledat svou paničku, vůbec netušil, co po něm Zora chce.

Prošla okolo školky. U parku a domu s pečovatelskou službou se zastavila, jestli babičku nezahledne. Ale marně. Babička tu žádnou kamarádku neměla. Když došla až na konec ulice, nebe už se zbarvilo do temně modré a při zemi se plížil mlžný opar. Byly čtyři hodiny, v půl páté se začne stmívat. *Chudák Robin. A družinářka mě zabije.* Zrychlila chůzi. Odbočila do Dlouhé ulice na chodník, ale Míša se automaticky stočil k polní cestě, kterou v dálce protínal bývalý mlýnský náhon s vysokými větrolamy, a vedla k cyklostezce. „Co děláš?“ škusla vodítkem, ale Míša se odmítal hnout. „Na to zapomeň, tam nejedeme!“ řekla důrazně. Míša automaticky sešel z chodníku a začal přecházet úzkou asfaltovou cestu, kam mu jen vodítko stačilo. Ještě že tudy nejezdilo moc aut.

„Sakra, pojď,“ zatahala Zora vztekle a vrátila psa na chodník. „Nebudu se s tebou přetahovat. Tam by panička nešla!“

Zadívala se do dálky, stejně jako Míša. Tiché stromy lemující náhon vzpínaly k nebi staré pokroucené větve s havraními hnízdy. Sestoupila z chodníku, přešla ulici a zamířila k cestě. „Tak ale jenom kousek, už nemáme čas!“ Pes se vesele rozběhl.

Když uviděla na polní cestě cosi barevného, pomyslela si, že je to suť, kterou se někdo snažil zavézt louže

a jámy. Lidé to občas dělají. Po chvíli rozeznala hromádku oblečení. Ne, je to člověk. Pustila Míšovo vodítko a dala se do běhu. Stará paní ležela bezvládně na zádech jako figurína, s jednu nohu pokrčenou, druhou nataženou, obutá jen do domácích pantoflí, oblečená do noční košile a županu, ruce obrácené dlaněmi vzhůru. Její tvář byla bledá, klidná, rty fialové a oči pootevřené. Zora chtěla babičce nahmatat pulz a dát jí umělé dýchání, ale nemělo by to smysl. Bylo to jasné na první pohled. Přesto si klekla a dotkla se babiččiny ledové ruky. Míša svou paničku radostně očichal, ale vypadal rozpačitě a zmatečně. Zora netušila, co se děje v psí hlavě, a bylo jí to jedno. Cítila jen svíravý pocit neskutečnosti a šoku. „Babi, sakra, co tady děláš?“ poslední slovo naléhavě vykřikla. „To není možný. To není možný! Vstávej, babi...“

2

Zora nebyla schopna si vybavit, co má vlastně dělat. Kam má zavolat? Na policii? Pro sanitku?

S námahou se postavila na nohy a otřela si oči a nos do rukávu. Papírové kapesníky nikde, samozřejmě! Zkřehlými prsty uchopila telefon. Jak je sakra to číslo? Je to možné, že teď, když ho potřebuje, jí vypadlo z hlavy? Dvě stě jedenáct? Ne, sto dvanáct? Displej nešel odemknout otiskem prstu, protože ho měla příliš ztuhlý a vlhký. Celá se chvěla. Ale tohle číslo by mělo jít zavolat i ze zamknutého displeje. Sláva! Kdo tohle vymyslel, byl génius. Ozvalo se vyzvánění. Vždycky si myslela, že kdyby tuto linku potřebovala, bude mluvit věcně a jistě. Místo

toho se zadržávala, vzlykala, třásla a mluvila překotně, ač se snažila vylíčit situaci racionálně a přehledně. Paní na tísňové lince byla chápající a měla příjemný hlas. Snažila se Zoru uklidnit. „Paní Matějčková, nejdříve se podíváme, jestli vaší babičce můžeme nějak pomoci,“ přerušila Zoru. „Vím, že je to nepříjemné, ale můžete mi říct, jak babička vypadá? Jakou barvu mají její rty? Případně prsty?“

„Má...“ Zora polkla. „Má je fialovomodré. Je celá bílá a okolo pusy má takové... jako fialové... něco jako nitky... Myslím, že už jí pomoci nemůžeme,“ vydechla namáhavě.

„Moc vám děkuji, jste statečná,“ ujišťovala ji žena na lince. „Ještě prosím vezměte babičku za ruku, je to moc důležité. Já vím, že je to nepříjemné, ale zkuste to. Klidně stačí za rukáv. Půjde to?“

„Jo, zkusím to.“ Zora si s námahou dřepala. Co to po mně chce? A proč?

„Teď prosím zkuste babičce ohnout ruku v lokti, a to je všechno. Jenom tohle. Půjde to?“

Zora se podívala na nehybnou bělostnou ruku s modrými nehty a uchopila ji v zápěstí. Zkusila ji ohnout. „Nejde to,“ hlesla.

„Děkuji vám,“ odpověděl příjemný hlas. „Paní Matějčková, teď mě prosím dobře poslouchajte, musíte zůstat na místě, ano? Nebudu posílat záchranku s lékařem, pokud ho nepotřebujete vy. Nejdříve přijede městská policie, pak policie z obvodního oddělení, a pak kriminálka. Nakonec přijede koroner. Můžu všem předat toto telefonní číslo?“

„Ano, můžete.“

„Musíte tedy zůstat na místě,“ upozornila ji paní na lince. „Nechcete si zavolat někoho z rodiny, aby vám pomohl?“

„Ne, ne, to je v pořádku zvládnou to,“ slyšela se říkat.

„Zajistím vám radši interventa.“

„Ne, to opravdu není nutné,“ odmítla Zora, překvapená, že tato možnost vůbec existuje.

„Paní Matějíčková, teď mi zkuste podrobně vysvětlit, kde se nacházíte.“

Zora se najednou nebyla schopna zorientovat a vysvětlit trasu od hlavní silnice z náměstí. Jako by z dálky sledovala příběh někoho jiného. Ne, není na ulici, ani na silnici. Žádný název, je to jen cesta, která vede z Dlouhé ulice. Ano, to je název. Dlouhá ulice. Emílie Sedláčková. Osmdesát tři let. Babička. Ne, není to příbuzná, jen jí tak od dětství říká. Tělo našla náhodou, ale hledala ji úmyslně. Neví, možná. Konkrétně má na sobě župan a noční košili. Ne. Teoreticky ano. Děkuji. Ano, může...

Chvějícími prsty típla telefon. Přerývaně vydechla. Zdálo se jí neuvěřitelné, že hovor zvládla. Že byla schopna všechno odříkat. Ještě nikdy nic takového nedělala, nikdy dříve se jí nestalo, že by musela někoho volat k mrtvému.

Všimla si několika znepokojených zpráv od maminky. Odepsala, že je v pořádku a požádala ji, aby vyzvedla Robina z družiny, že jí to později vysvětlí. Pak trpělivě čekala na příjezd kohokoliv. Samota na mrazivém poli byla děsivá.

Nemohla se dál dívat na babiččin bledý, promodralý obličej s přivřenýma očima. Rozvázala si šátek, sundala ho z krku a obličej jí přikryla. Také jí schovala holé nohy, přehodila přes nahou kůži cípek županu, alespoň co to šlo. Jako se halí člověk, aby mu nebyla zima. Zora samozřejmě věděla, jak je tento čin absurdní a že policie z toho nebude nadšená, ale nemohla si pomoci.

Míša už si babičky Emy nevšímal. Jako by si byl vědom, že mrtvého už nelze vzkřísit. Že tohle už není jeho panička, ale jen studená prázdná schránka. Tulil se k Zoře, která byla ráda, že si o jeho kožich může občas zahřát zmrzlé ruce.

Zazvonil jí telefon. Volala nějaká paní od městské policie. Zora znovu vysvětlila, kde je, tentokrát jí to šlo lépe. Hned nato volala další policie, asi obvodní, zopakovala jim stejné informace, už mluvila automaticky. Mezitím padlo šero a Zoru začaly zámst i nohy, cítila, jak se jí mrazík víc a víc zarývá za nehty. Konečně se objevil vůz městské policie. Zastavil téměř v oranici, aby neblokoval cestu dalším vozům. Z auta vyskočil Luboš Fiala, otec její kamarádky Stely, a telefonoval. Byl to podsaditý pětapadesátník s vlasy ustupujícími z čela, protkanými šedivými pramínky. Co si ho Zora pamatovala, ještě když si hrávala se Stelou na zahradě, nosil je stále ulízané dozadu, nad ušima vystříhané. Kdysi ho oslovovala „strejdo“, ale teď už by jí to připadalo trapné.

Nevěděla, komu a co Luboš říkal, zaslechla jen: „Potvrzuji“. Nejspíš už věděl, co se stalo, tvářil se vážně a profesionálně. Pomalu došel k ní. Následovali ho dva kolegové v uniformě. Žena s krátkými hnědými vlasy, mohlo jí být kolem čtyřicítky, a ne moc pohledný blondák s bělostnou pletí a narezlými vousy. Fiala k Zoře napřáhl pravou ruku. Přijala ji a jemně stiskla. „Je mi to líto, Zorko. Víím, že ses o paní Sedláčkovou starala, upřímnou soustrast.“

„Děkuju,“ hlesla Zora.

„Zrovna mi končila směna, ale když jsem slyšel, že jsi Sedláčkovou našla ty, radši jsem přijel,“ vysvětlil. „Moji kolegové,“ oznámil a kývl hlavou k mužům a ženě.

„Jitka Janebová,“ představila se žena. „Upřímnou soustrast,“ dodala vážně.

Druhý strážník se představil jako Pavel Odehnal. „Upřímnou soustrast,“ řekl a semkl rty.

„Děkuji,“ hlesla Zora. Uvědomila si, že je oba zná od vidění.

Míša se k nim zvědavě přikolébal a přátelsky očichával strážníkům nohavice. „Čí je to pes?“ zeptala se Janebová.

„Babičky... tedy, paní Sedláčkové. On ji v podstatě našel. Chtěla jsem ji navštívit, ale nebyla doma. Měla odemknutou branku i dveře od domu a byla pryč. Tak jsem ji šla se psem hledat. Měla jsem v plánu obejít blok a vrátit se, když mě Míša začal tahat sem na cestu.“ Policistka přikývla.

„Vezmi psa a pojď do auta, ať se trochu zahřeješ,“ nabídl Luboš.

„Děkuju, jsem jako ve zlým snu,“ hlesla Zora.

Světlomety blikajících aut se tiše blížily. Zora popadla Míšu do náruče, protože se divoce rozštěkal. Asi už toho na něj bylo moc.

„Pojďte si sednout k nám do auta, paní Matějíčková,“ vyzval ji i druhý strážník. „Náš technik si musí v klidu zpracovat forenzní stopy. Nesmíme se mu tady plést, abychom něco neporušili.“

„Promiňte, ale já jsem babičce přikryla obličej šátkem,“ špitla provinile.

„Ježíši, to je váš šátek?“

„Ano.“

„A proč jste jí ho dala?“

„Nevím... ty oči.“

Janebová vzala Zoru soucitně za paži. „Pojďte se mnou. Mám v autě termosku s kávou. Jestli vám nevadí, že je

hořká. A taky vám půjčím deku, ať se trochu zahřejete a odpočínáte si.“

Zora vděčně kývla.

Z obvodního oddělení přijeli tři mladí muži, připadalo jí, že jsou snad mladší než ona. Než si sedla do vozu, znovu jim pověděla, za jakých okolností babičku Emu našla. Pak se zachumlala na zadním sedadle a snažila se udržet Míšu na podlaze auta. Další telefonát byla kriminálka. Opět popsala místo, znovu vše vysvětlila. Nakonec volala žena z kanceláře koronera a omluvila se, že toho mají hodně a přijedou později.

„Tolik lidí mi volá,“ divila se Zora. „A tolik lidí se tu pohybuje, vy jste přijeli ve třech, policajti dorazili ve třech...“

„To je normálka,“ usmála se Janebová smutně. Seděla na sedadle spolujezdce. „Až dorazí kriminálka, všichni odjedeme.“

K vozu přijela rozčepýřená tmavovláska na kole. Byla to Stela. Správnější výraz asi byl, že se přiřítila. Odložila kolo, sundala si rukavice a vrhla se k autu.

„Prosím tě, Stelo, co blbneš?“ zahudroval Luboš Fiala, který stál venku a na chvilku odhodil masku profesionálního strážníka. „Nemůžeš to kolo dát jinam?“

Mladá žena ho ignorovala, otevřela dveře auta a popadla Zoru do náruče. „Je mi to moc líto, nemohla jsem tomu uvěřit,“ říkala zadýchaně do Zořiných vlasů. „Posuň se, ať můžu k tobě,“ poručila a nasoukala se na zadní sedadlo. Teprve teď se Zora rozvzlykala.

„Neplakej,“ pohladila ji kamarádka soucitně. „Vášim jsem řekla, co se stalo. Můžu pro tebe ještě něco udělat?“

„Díky,“ vzlykla. „Jsi hodná.“

Další auto ozářilo cestu svými světlomety. Nejspíš kriminálka. Za několik chvil už sledovala pohyb kolem mrtvé babičky, jejíž tělo bylo ozářené kužely silných světilen. Nikdo se k tělu nepřiblížil, dokud nějaký muž neudělal pár fotek. Konečně sundali její šátek. Zora odvrátila hlavu a šeptala Míšovi uklidňující slova do kožichu. Vyrušilo je tiché zaklepání na okénko auta. Zvedla oči a otevřela dveře.

„Dobrá večer,“ pozdravil muž v šedé bundě s kapucí a řekl, že je z kriminální policie.

„Na chvilku si sednu k vám, můžu?“ zeptal se příjemným hlasem.

„Já půjdu, zlato. Drž se. A kdybys něco potřebovala, volej,“ poručila Stela, vyskočila z auta a popadla kolo ze země. Z auta vystoupila i Janebová a opodál si zapálila cigaretu.

„Ta naše holka je blázen,“ slyšela říkat Fialu svému kolegovi. „V takové zimě jezdí na kole.“

Policista z kriminálky obešel auto a posadil se na zadní sedadlo vedle Zory. Měl tmavé džíny, kudrnaté husté vlasy, modré oči a vůbec nevypadal jako policajt.

„Vy jste paní Zora Matějčíková, že? Je mi moc líto vaší babičky,“ řekl konejšivě. „Jen vám položím pár otázek a pustíme vás domů. Volala mi koronerka, že bude moct přijet, až bůhví kdy, nemusíte tu s námi čekat. Občanku u sebe asi nemáte...“

Zora se začala šacovat, ale uvědomila si, že má jen mobil a klíče od babiččina domu. Kabelka zůstala tam.

„Mojí kabelka zůstala v domě u paní Sedláčkové. Nemám s sebou doklady.“

„To nevadí, vyřešíme to později.“

Muž mluvil příjemně a laskavě, vyzařoval z něj klid a projevoval účast. Napadlo ji, jestli to přece jen není

policejní intervent. Kladl jí otázky, na které trpělivě odpovídala. Ano, byla u zesnulé doma. Má totiž klíče od jejího domu. Ne, není příbuzná, ale byly přítelkyně, znaly se velmi dobře a dlouho. Ano, občanský průkaz a kartička pojišťovny zesnulé jsou také určité v domě. Všechno nosila v peněžence. Ví to, protože zná její zvyky a také se do kabelky dívala. Ano, dívala se do kabelky i do peněženky. Dívala se proto, že jí bylo divné, kde zesnulá je, když nechala odemčený dům i s doklady a peněženkou. Což byl také důvod, proč ji šla hledat. Ne, zesnulá netrpěla Alzheimerem, stařeckou demencí, zmateností ani sebepoškozováním či jinou duševní nemocí. Naopak, duševně byla velmi čilá. Nebyla náměsíčná ani netrpěla depresemi. Tělesně byla relativně zdravá, ale trápily ji klouby. Ne, opravdu netuší, co dělala na tomto místě sama v noční košili a županu. Je to záhada. Jak často se spolu vídaly? Minimálně jednou týdně. Chodily spolu na větší nákupy, doprovázela ji k lékaři. Někdy jí zesnulá hlídala syna. Ne, zesnulá nemá žádné příbuzné, je vdova, její manžel tragicky zahynul někdy v devadesátých letech. V domě žila sama. Jaký byl mezi nimi tedy vztah? Nazývala zesnulou od dětství babičkou. Maminka byla samoživitelka, paní Emílie Sedláčková se o Zoru od ranného věku často starala. Ano, něco jako chůva. Vytvořilo se mezi nimi silné citové pouto. Ano, může případně policii odemknout dům.

„Ten šátek, co měla paní Sedláčková na obličeji, je můj, to já jsem jí ho tam dala,“ dodala nakonec. „A jestli můžu ještě něco říct, paní Sedláčková má doma umyté nádobí po včerejší večeři. Nikde jsem neviděla hrnek od snídaně a měla ustlanou postel. Myslím, že zemřela nejspíš včera pozdě večer nebo v noci.“

Zora si přitáhla deku až k bradě. Bezděky se otočila a v zadním okně auta zahlédla dav čumilů. Shlukli se na chodníku, po kterém šla předtím s Míšou. Není divu, několik aut u pole se zapnutými světly majáků, to už je na ospalé městečko událost.

Policista se rozloučil a za volant si sedl Luboš Fiala.

„Vezmu tě do toho domu, Zorko, budeme potřebovat občanku a kartu pojišťovny paní Sedláčkové.“

„Dobře,“ hlesla tiše. „Vezmu si tam kabelku, ten policajt chtěl i moji občanku. Nevíte, co se babičce stalo?“

„Netuším. A nechápu, kam se babka v té zimě vydala takhle nalehko. A proč.“

„Tomu taky nerozumím. Co bude teď?“ zeptala se.

„Až paní prohlédnou, odvezou ji na pitvu, a pokud se zjistí, že jí někdo ublížil, proběhne soudní pitva. Ale abych pravdu řekl, tak si to nemyslím,“ odpověděl věcně.

Zora se zamračila. Proč ne? Jen proto, že byla stará? Naopak, to že nebyla pořádně oblečená, mohlo klidně nasvědčovat únosu. Nahlas však nebyla schopna protestovat.

„A co pes?“ zeptala se.

„Dneska už to sám na zahradě vydrží a zítra ho vezmu do záchytného kotce do karantény a pak do útulku.“

Zoře se sevřelo hrdlo. Chudák Míša, vždyť on zůstal úplně sám! Škoda že si ho nemůže vzít. Musí se zeptat rodičů, třeba by si ho vzali. Vždyť Míša už nepotřebuje tolik pohybu ani péče, jen najíst, vyvenčit a občas učesat.

„A jak to bude s pohřbem?“ napadlo ji.

„Tý bys chtěla vystrojit pohřeb?“

„Ano. Kdo jiný? Ema nikoho neměla.“

„Když nikoho neměla, nech to být. Obec to zařídí. Já odevzdám její občanku na matriku a přijde tam i ohledací list, nestarej se o to.“

„Ale to je divný,“ zamumlala. Tolik let se s babičkou znaly, tolikrát si i důvěrně povídaly, jak to, že nikdy neprobraly, co by se stalo, kdyby? Copak babička neměla strach, co se stane s Míšou a s domem, až jednou nebude? Nebo přece jen existuje někdo, kdo se o všechno postará a Zora o něm jenom neví?

Luboš zastavil před domem, Zora otevřela dveře od auta a Míša se hned překotně soukal ven. Už neměl trpělivost se dál mačkat v autě na podlaze. Okamžitě zamířil k brance.

Když Zora uviděla tichý dům, kde ji už nikdy nikdo nebude vítat, znovu se rozvzlykala.

Kamarádčin otec na ni smutně pohlédl a otcovsky ji objal kolem ramen. Nic neříkal a Zora za to byla vděčná. Nechtělo se jí poslouchat ty hrozné řeči, že Emu už nic nebolí, že v nebi jí bude lépe, a tak dále.

Pomalou vystoupila z auta a otevřela dlaň, v níž držela svazek klíčů, které jí kdysi babička dala. Nosila je na kroužku s těmi od svého bytu a od domu rodičů. Jeden byl od vrátek, druhý od dveří do domu a ještě dva menší. Nejspíš od schránky a od zahradního domku, nikdy je zatím nepoužila.

Odemkla branku a Míša vběhl do zahrady. Pak vešla do předsíně. Odsypala do misky psí granule, do druhé napustila vodu. „Buď tady hodný“ pohládila Míšu. „Přijdu za tebou,“ zašeptala mu. Naposledy vběhla do domu, vyndala z babiččiny tašky její klíče, občanský průkaz a kartu pojišťovny. „Emílie Sedláčková, rozená Osičková“ podívala se na babiččinu průkazovou fotku. Tvářila se na ní přísně, ani si nebyla podobná. Pak Zora popadla svou kabelku a vrátila se do auta.

„Zorko,“ řekl Luboš konejšivě, „půjč mi pro policii ještě tvoji občanku a já tě hodím k vašim. Ohřej se,

vypovídej se a zkus si nedělat starosti. Máš za sebou strašný zážitek.“ Pak natáhl ruku a vzal si průkazy i babiččiny klíče od domu. „Tohle budou potřebovat. Předám to policii.“

Zora tiše kývla. Bylo jí zoufale líto, že už si s babičkou nikdy nesedne za stůl nebo na lavičku pod strom na zahrádce. Nikdy. „Mám tam ještě své osobní věci,“ řekla snad proto, aby získala trochu víc času na rozloučení. *A je tam spousta věcíček, které bych si ráda nechala,* pomyslela si. „Mám tam nějaké oblečení, Robinovo oblečení, hračky...“ *Taky sošky, kameny a panáčka z popela, který by v domě neměl zůstat. Prostě odtud nechci jen tak odejít,* znělo jí v hlavě. Nahlas to však přiznat nemohla. „Můžu se tu zítra stavit a vzít si to?“

„Já ti přece tvé klíče neberu,“ řekl Luboš. „Ale policie asi dům co nejdřív zapečetí. Neměla bys tam chodit. Pokud tě paní Sedláčková neadoptovala, neodkázala ti dům nebo tam nemáš trvalé bydliště, jsi podle zákona cizí člověk.“

„Ale vždyť všichni vědí, že jsem tam chodila,“ vzdychla Zora. „Byla jsem její blízká osoba nebo jak se tomu říká. A nikdy bych nesebrala nic, co není moje.“ *Jen to, co by babička chtěla, abych si vzala.*

„Jak myslíš,“ pokrčil Luboš Fiala rameny.

3

Když zaparkovali před domem Zorčiných rodičů, máma už netrpělivě čekala ve dveřích. Choulila se v košili a legínách a vítr jí jemně čebral pramínky blond vlasů